

Κυριακή 20 Δεκεμβρίου 2020

Κυριακή πρό τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως

(Μτθ. 1, 1 – 25)

«αὐτός γάρ σώσει τόν λαόν αὐτοῦ ἀπό τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν» (Λκ. 1, 21).

Λίγες ἡμέρες πρὶν ἀπό τήν ἐπίσκεψη τοῦ Υἱοῦ και Λόγου τοῦ Θεοῦ στήν κτιστή και ἁμαρτωλή πραγματικότητά μας ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μᾶς βάζει κάθε χρόνο νά ἀκούσουμε τό πρῶτο κεφάλαιο ἀπό τό εὐαγγελικό κείμενο τοῦ εὐαγγελιστῆ Ματθαίου. Στό κείμενο αὐτό περιγράφεται ἡ προετοιμασία τοῦ κόσμου γιά τήν ἔλευση τοῦ Σωτήρα και τά γεγονότα πού ὀδήγησαν σ' αὐτόν τόν ὑπερφυή και πέρα ἀπό κάθε λογική δυνατότητα τοκετό.

Ὁ Ματθαῖος θέλει νά περιγράψει τό πρῶτο ἀποτέλεσμα τῆς θεϊκῆς παρουσίας ἀνάμεσά μας και παραθέτει μία φράση, ἡ

ὅποια ἐξηγεῖ τό νόημα τοῦ ὀνόματος πού θά λάβει τό Θεῖο Βρέφος. Τό ὄνομα πού θά δοθεῖ στόν ἐνανθρωπήσαντα Θεό θά εἶναι «Ἰησοῦς», τό ὅποιο σημαίνει «Σωτήρας», καί θά τοῦ δοθεῖ αὐτό τό ὄνομα ἐπειδή «αὐτός γάρ σώσει τόν λαόν αὐτοῦ ἀπό τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν».

Ὁ Χριστός δέν ἔρχεται στόν κόσμο μέ πρωταρχικό σκοπό νά σώσει τόν ἄνθρωπο. Ὁ πρῶτος καί σημαντικότερος σκοπός τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως εἶναι νά ἐνωθεῖ ὁ Θεός μέ τόν ἄνθρωπο. Ὁ Χριστός φοράει τήν ἀνθρώπινη σάρκα ἀπό ἀσυγκράτητη ἀγάπη γιά τό δημιούργημά Του. Ἀπό ἀπέραντη ἀγάπη γιά τό πλάσμα Του ὁ Πλάστης δέν ἀντέχει νά μένει χωρισμένος ἀπ' αὐτό. Ἀγαπάει τόσο πολύ τόν ἄνθρωπο, ὥστε θέλει νά ἐνωθεῖ μαζί Του οὐσιαστικά καί ἀληθινά. Θέλει νά ντυθεῖ τήν ἀνθρώπινη φύση, νά τή φωτίσει μέ τό δικό Του φῶς, νά τή θεώσει ἀπό τήν ἀκένωτη Θεότητά Του, νά τήν υἱοθετήσῃ μέ μία σχέση συγγενική καί ὄντολογική, ὅπως ταιριάζει μεταξύ γεννή-

τορα καί γεννημένου. Σέ μία ἔκρηξη ἀκατάσχετης ἀγάπης ἡ Ἁγία Τριάδα πλάθει τόν ἄνθρωπο. Σέ μία διάθεση ἀσίγαστου πόθου γιά τό πλάσμα ἐνώνεται μαζί του. Ὁ ἄνθρωπος πλάστηκε γιά νά γίνει κατά χάριν θεός. Πλάστηκε γιά νά γίνει πάρεδρος τῆς Ἁγίας Τριάδας, ἀποδέκτης τῆς θεϊκῆς ἀγάπης, ἀπαύγασμα τῆς δόξας τοῦ Δημιουργοῦ.

Δέν κατάλαβε ὅμως ὁ ἄνθρωπος τό σκοπό τῆς δημιουργίας του καί τό στόχο τῆς ὑπαρξῆς του. Ἐντελῶς ἀδικαιολόγητα ἔχασε τή θεϊκή του προοπτική. Πρόδωσε τόν ἑαυτό του καί τόν Πλάστη του. Ἀποκόπηκε ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί λησμόνησε τόν Πατέρα. Βυθίστηκε στό ψέμα τοῦ ἐγωισμοῦ καί στό βόρβορο τῆς ἀμαρτίας. Ἀσθένησε ἀπό τήν ἀνυπακοή. Μόλυνε τήν ἀθάνατη φύση του μέ τή φθορά καί τό θάνατο. Φυλακίστηκε στά πάθη καί τίς ἐπιθυμίες. Πλανήθηκε στά θολά μονοπάτια τῆς θεϊκῆς ἀπουσίας. Κομματιάστηκε ἀπό τίς ἀμέτρητες πτώσεις. Κουράστηκε ἀπό τίς

ἀπογοητεύσεις. Ἀπελπίστηκε ἀπό τήν κατά-
ντια του. Τό μόνο πού τοῦ ἀπέμεινε ἦταν νά
περιμένει. Περίμενε τήν ἀπάντηση τοῦ Θεοῦ
στή δική του παραφροσύνη. Περίμενε τήν πα-
ρέμβαση τοῦ Πατέρα, γιά νά ἐλευθερωθεῖ ἀπό
τή φυλακή τῆς ἁμαρτίας. Περίμενε τήν ἔλευση
τοῦ φωτός, γιά νά διαλυθοῦν τά σκοτάδια τῆς
ἄγνοιας.

Ὁ Θεός, ὅπως τό εἶχε ὑποσχεθεῖ τή στιγμή
πού ὁ ἄνθρωπος χωριζόταν ἀπό κοντά Του,
ἔρχεται καί γίνεται ὁ Ἄκτιστος κτιστός. Ὁ
Ἄχρονος ἀποκτάει χρονική διαδρομή καί μα-
κρόσυρτη ἀνθρώπινη γενιά. Ἐπιλέγει τή μήτρα
τῆς Ἀειπάρθενης Μητέρας Του, γιά νά φορέσει
τήν ἀνθρώπινη σάρκα. Κάνει πράξη τήν ἀγάπη
γιά τό παιδί Του μέ τό νά γίνει καί ὁ Ἴδιος
παιδί. Κάνει θεό τόν ἀποστάτη καί σώζει τόν
προδότη. Τό πρῶτο φανερό ἀποτέλεσμα τῆς
γέννας τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ λύτρωση. Γι' αὐτό
παίρνει τό ὄνομα «Ἰησοῦς», «αὐτός γάρ σώ-

σει τόν λαόν αὐτοῦ ἀπό τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν».

Ἡ ἀνθρωπότητα καί μετά τήν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ ἀνάμεσά μας, δέν σταμάτησε νά ἐπαναλαμβάνει τό προπατορικό λάθος. Συνεχίζει μέσα στή ροή τοῦ χρόνου νά ἀποκόπτεται ἀπό τή θεϊκή ἀγάπη. Ἐξακολουθεῖ τήν καταστροφική αὐτονόμηση. Ἐπιθυμεῖ τήν πλάνη, τό ψέμα, τή φυλακή τῶν παθῶν, τή φευγαλέα εὐχαρίστηση τῶν ἡδονῶν, τήν ἀπάτη τῶν αἰσθήσεων, τά ψέματα τῆς λογικῆς, τόν κούφιο θόρυβο τῶν κατορθωμάτων. Μέ τόν τρόπο αὐτό βιώνει τήν κόλαση τοῦ χωρισμοῦ ἀπό τό Θεό, τό δράμα τῆς ἀπομόνωσης ἀπό τόν ἀδελφό, τό ἀδιέξοδο τῆς σύγκρουσης μέ τόν ἴδιο του τόν ἑαυτό, τά καταστροφικά ἀποτελέσματα τοῦ βιασμοῦ τῆς φύσης. Χωρίς ἄγκυρα ἐλπίδας, χωρίς πνευματικά στηρίγματα, χωρίς ἠθικές ἀναστολές, χωρίς συμπόνια, χωρίς ἥρωϊκό φρόνημα, χωρίς αἴσθηση ἀληθινῆς ὁμορφιᾶς, χωρίς ἀναζήτηση

πραγματικῆς ἐλευθερίας πέφτει ἀπό λάθος σέ λάθος. Τό ἓνα πάθημα ἀκολουθεῖ τό ἄλλο. Ἡ μία βρωμιὰ ἐπικάθηται πάνω στήν προηγούμενη. Ἡ ἀμετανοησία στερεύει τήν ἐλπίδα. Τό σκοτάδι καί ἡ μυρωδιά τοῦ θανάτου εἶναι πλέον ἢ συνηθισμένη πραγματικότητα. Ὁ φόβος καί τά ψευδοπροβλήματα συνθέτουν τή σημερινή καθημερινότητα. Ὁ ἄνθρωπος ἀχρειώθηκε. Χρεοκόπησε. «Παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καί ὁμοιώθη αὐτοῖς».

Μέσα σ' ὅλη αὐτή τήν κατάσταση ὑπάρχει λύση. Δέν θά τή φέρουν τά συνέδρια καί οἱ ὀργανισμοί. Δέν θά βρεθεῖ στό νανῶδες ὕψος τῆς ἀνθρώπινης Βαβέλ. Δέν θά τήν ἐπιτύχουν τά μωρουδίστικα καμώματα τῆς ἐπιστήμης. Δέν θά πραγματοποιηθεῖ ἀπό τούς καιροσκοπισμούς τῆς πολιτικῆς. Ἡ λύση στό σημερινό ἀδιέξοδο τῆς ἀνθρωπότητας εἶναι ὁ Ἰησοῦς, «αὐτός γάρ σώσει τόν λαόν αὐτοῦ ἀπό τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν». Ἡ μετάνοια, ἡ μελέτη, ἡ

ἀγάπη, ἡ ταπείνωση, ἡ ἀρετή, ἡ ἀσκησις εἶναι οἱ τρόποι πού θά Τόν καλέσουμε κοντά μας. Ἡ προσευχή καί τά μυστήρια εἶναι οἱ μέθοδοι πού θά ἐνωθοῦμε μαζί Του. Ἡ συνέπεια καί ἡ εὐλικρίνεια θά κρατήσουν αὐτή τήν ἔνωση δυνατή, ζωντανή καί ἀδιάσπαστη. Ἡ λατρεία Του ἄς γίνει ὁ δικός μας Παράδεισος, ἡ ἀπόλαυση καί χαρά μας πού δέν θά τελειώσει ποτέ. Ἀμήν.